

בסיעתא דשמיא
גיליון

”דביאנא
אל בית
דגאון
ודגאון עלי אדבאן”

שיעורים שנמסרו מפי
הרב ישראל סאלי פחימה
שליט”א
רב ק”ק ”תפילה למושה אמת ליעקב”
וביהמ”ד ”משכן דניאל”

שמות • וזרא • בא • בשלח • יתרו • מוש
בראשית • נח • לך לך • וזרא • חיי ש
בנשא • בתעלותך • שעה לך • קרה • ה

פרשת
פקודי

זמני השיעורים של הרב מתקיימים מידי שבוע כדלהלן:

בבית הכנסת "זכור לאברהם" פלח 6 באר שבע:
בימי רביעי בשעה 20:00 בערב.

בבית הכנסת "בית אברהם" שכונה א' באר שבע:
בימי שלישי בשעה 18:30 בערב.
מידי שבת בשעה לפני צאת השבת.

בית הכנסת "תפילה למושה אמת ליעקב" רח' הכותל המערבי 42:
בימי ראשון, שני, שלישי וחמישי לאחר תפילת ערבית.
מידי שבת בשעה 16:00 עד תפילת מנחה.

בית כנסת "ממזרח שמש" שכונת פלח 7:
ימי ראשון ושני בשעה 18:30

חדש! חדש!

בבית הכנסת "עוזי ומעוזי רחמים" רח' עליזה בירון 24 ב"ש
ימי חמישי בשעה 20:00-21:00

חלק מהשיעורים נמצאים לצפייה ברשת היוטיוב
ניתן גם להוריד את העלון באתר : לדעת נט www.ladaat.info

כתיבה ועריכה: נתנאל ח.
להארות והערות וכן לקבלת הגיליון ניתן לשלוח מייל בכתובת:

Bhsp2020@gmail.com

© כל הזכויות שמורות

להזמנת שיעורים: 054-84-06-294

המעוניינים לזכות לקחת חלק בגיליון זה

(לרפואה/הצלחה/זיווג/ עילוי נשמת וכו')

מוזמנים ליצור קשר לטלפון:

054-84-06-294

'סוד הכיור' מהמראות הצובאות

מה צריך ללדת, ואפי' עמרם שהיה גדול הדור עמד וגרש את אשתו, וקמו כולם וגרשו את נשותיהם. עד שבאה אליו מרים הנביאה-ביתו ואמרה לו, גזירתך קשה משל פרעה, שהרי פרעה גזר רק על הילדים הזכרים ואתה גזרת גם על הנקבות. וכן, פרעה גזר על העולם הזה ואתה גזרת גם על העולם הבא, שהרי ילד שנולד בזה העולם יכול להכנס לגן עדן, אולם מי שכלל לא נולד, היאך יגיע לעולם הבא. נשקה עמרם על ראשה והחזיר את אשתו בתופים ובמחולות, כשאהרן ומרים רוקדים לפניו.

בפרשתינו מתוארים כלי המשכן. **הכיור** - הוא כלי מוזר ושונה בכמה וכמה רובדים, משאר כלי המשכן, שהרי לכל כלי המשכן **יש מידות**. הארון, אמתיים וחצי ארכו, אמה וחצי רוחבו, אמה וחצי קומתו, וכן לשולחן ולמנורה. ואילו בכיור אין מידות, ולא נצטוו כלל על מידותיו.

הכיור נעשה מנחושת כידוע, ומהמראות הצובאות, **ומסופר במדרש** לגבי המראות הצובאות, שכשהיו עם ישראל במצריים, הם נתיאשו מלהביא ילודה לעולם, עד כדי כך שאמרו, לשם

"בין אוהל מועד ובין המזבח"

א"כ, מדוע עושים את הכיור, דווקא ממראות הצובאות? ועוד, נאמר "ונתת אותו בין אוהל מועד ובין המזבח", דהיינו, שבמשכן ובמקדש היה את המזבח ולאחריו אוהל מועד, והכיור היה בנתיים. ולכאורה, זהו מיקומו של הכיור? הרי הוא אמור לטהר, שהרי שם נוטלים ידיים ורגליים, ומקומו צריך להיות בכניסה ממש ולא באמצע...?

עוד צריך להבין, שהרי נאמר בפסוק לגבי הכיור - "ירחצו מים ולא ימותו", והיה צ"ל "ירחצו במים"? ועוד נאמר "ונתת שמה מים", והיה צ"ל "ונתת בו מים"?

אלא, שבזוהר פרשת תרומה יש חלק שנקרא 'אגרא דמשכנא', שהוא חלק שמתאר, היאך כל המשכן וכליו נמצאים בעולם, ובכל אחד מעם ישראל, שכתוב - שכל אדם הוא עולם קטן.

"תחת התפוח עוררתך"

לכן כשראו הנשים את הקושי של בעליהם בהבאת הילדים לעולם, ובייחוד את העבודות פרך בהם היו עובדים. היו הולכות לנהר ושואבים מים בדליהם, חצי מהתכולה היתה מים וחצי דגים. או אז היו הולכים לבעליהם שבשדות, קדירה אחת היו שופתים מים ובשניה דגים, והיו מאכילות ומרחיצות את בעליהן, שנאמר "תחת התפוח עוררתך", שהיו יושבים תחת עץ התפוח, וככה היו יחד מביאים נשמות קדושות לעולם. ואמנם בעליהם לא תמיד רצו את העניין, ומשכך, היו מייפות את עצמם ע"י המראות הצובאות כדי שירצו לשמש עימם. וכך עם ישראל חי וקיים בזכות אותם מראות צובאות.

ומשה רבינו מאס בדבר, ואילו ה' אמר, שהוא חפץ באלו המראות. ובהם עשו את הכיור ע"י התכתם. ויש דעה שהכיור היה עשוי מנחושת ועליו הדביקו את המראות.

וכשהאדם משפיע - הוא משפיע לכלל הבריאה לטוב או למוטב, וזה מה שאירע בחטא אדם הראשון שכאשר חטא, נפגמה כל הבריאה כולה, היתה האדמה אמורה להוציא את טעם העץ כטעם הפרי ולא הוציאה¹, וכן קלקלו בדור המבול. נמצא, שכח ההשפעה תלוי האחד בשני.

וכאשר מערכתנו של האדם בנויה בצורה תקינה, אזי כל הבריאה כולה במצב תקין. וכבר אמר ה'חפץ חיים', שכאשר היתה רעידת אדמה בסין או יפן, זה מחמת מעשינו שלנו, כיון שהכל מערכת אחת. מבנה אחד.

ד' היסודות

והנה, **אומר ר' חיים ויטאל** בשערי קדושה, שכל אדם בנוי מד' מידות, שמהם בנויות יסודות העולם-אש. מים. רוח. עפר. הנמוך ביותר-עפר, או אז מים רוח ואש. האדמה למטה ומעליה המים שנאמר "יקוו המים אל מקום

לפיכך נברא האדם יחידי משום שאומרת הגמ' בסנהדרין, שידע האדם שבשבילו נברא העולם, שהרי מישהו אמור להחזיק את העולם כדי לקיימו, כלומר, כל אחד ואחד יכול להחזיק את כל העולם כולו לבד ולהשפיע חיות לבריאה כולה.

לפיכך נברא אדם יחידי

ונרחיב את הדברים: האדם לבדו יכול לקיים את כל הבריאה, הכוללת, דומם. צומח. חי. גלקסיות. כוכבים. שרפים. אופנים. ה-כ-ל... שהרי כל הבריאה כלולה באדם, **שרבינו האר"** **מביא**, שלאחר שה' ברא את כל היסודות בבריאה, אמר, אני רוצה שכל אחד מהבריאה המופלאה הזו יתן משהו, וגם אני ה' יתן חלק. לכן לקח ה' אדמה מכל העולם כולו, ובאדם הזה כלולים כל הבריות כולו. וזהו מאמר התנא באבות "הוי עז כנמר וקל כנשר ורץ כצבי וגיבור כארי", כי הכל כלול באדם,

¹ עיין באוהב ישראל מאפטה בעניין זה באורך.

והנה, כשנדליק קיסמים יבשים, האש תיגמר במהירות. אך דבר שהוא לח במהות שלו, כגון גחלי רתמים או עץ זית, ידלק הרבה יותר וזאת משום, שכל יסוד יש בו את ד' היסודות אך תלוי במינון. **אומר ה'בני יששכר'**, שלגבי המקווה צריך שיהיה בו ארבעים סאה 960 לוג. והעניין הוא, שהרי הבבלי אומר, שהבריה לא בטלה אפילו באלף, ואילו לפי הירושלמי הבריה בטלה ב-960. והסברא היא, שהרי אם יש בריה שלמה, זה מגלה לנו שהיא מורכבת מד' יסודות שלמים, א"כ, כיון שבכל יסוד יש את ד' היסודות ממילא 4 ב-4 עולה 16, וכדי לבטל 16 ב-60 צריך 960. לכן, כאשר האדם טובל במקווה יש כאן ביטול לעומת הקדושה של המים. וזה הטעם שאומר הבני יששכר, שאופן טבילת האדם היא בכיפוף כמו הוולד במעי אימו, שהיצירה היא בארבעים יום, כך גם המקווה ארבעים סאה...

אחד ותראה היבשה", משמע שהמים יושבים מעל היבשה והמים מתאדים ומהם נוצרים עננים, כלומר- שהמים הופכים להיות מים, וזה השילוב של מים ורוח. או אז נהפכים לאש כגון ברקים וכדו'... וכידוע, שכל דבר בעולם בנוי מאותם ד' יסודות, **ואומר המדרש תלפיות**, שיסנם בריות מוזרות ומיוחדות, שאמנם בנויים משתי יסודות בלבד, אולם לא ניתקלנו בהם...

ולכשנעמיק יותר, נביא את דברי **ה'בני יששכר'**, שכל יסוד יש בו עצמו ד' יסודות. לדוגמא, באבנים שהם יסוד העפר, אם נשפשפם זו בזו תצא אש, אך יש אבנים שלא יוציאו אש, ויש שיוציאו בכמות קטנה יותר, וכן על זה הדרך, כל דבר ודבר במינון שלו ובדומינטיות שלו. וכן לגבי האדם, יש שהוא בעל מידת אש במינון גבוה, והוא מגיע לידי כעס במהירות מירבית...

ראה וינוס - אותו מבול שבא עליהם מחמת עוון ביסוד המים, כעת ברח מהם כשתיקנו את העוון. העפר - מרמז על העצלות ואנו רובנו עפר.

פלאי הבריאה במעיינותיו של האדם..

כותב המדרש, שבגוף האדם יש מעיינות רבים וכל אחד הוא מסוד אחר, ולא דומה מעיין הרוק למעיין האף, ולא מעיין האוזן למעיין העין, ועוד... וכל אחד טעמו ומרקמו בצורה המושלמת ביותר... ולא ניתן לתאר לו היו המעיינות מתבלבלים... והנה, אם ירצה האדם להפריד שני נוזלים המעורבבים זה בזה - לא יצליח, והגוף עושה זאת בקלות כל רגע ורגע, כי הכל נובע ממעיין אחר ומתפצל בכל חלקי הגוף... הדא הוא דכתיב "מבשרי אחזה אלו-ה..."

והנה, בדרך כלל האדם נוטה בטבעו להיות עצוב, ואם יהיה לו

ולא עוד אלא, שכאשר עושה אדם עבירה, כל ד' היסודות מתפרקים ממנו. אומר בעל התניא בשם ר' חיים ויטאל, שאותו עובר עבירה מזיק ישירות לגופו ללא כל קשר לעונש השמימי. והביאור הוא, שהרי כל דבר בעולם בנוי מד' יסודות, וכמובן גם האדם. א"כ, כל תאוות האדם מגיעות לו ממיון יסודותיו, **לדוגמא**, יסוד האש באדם מושך אותו לכעס וגאווה שזה עניין של התרוממות, ויסוד המים זה כל ענייני התאוות וההנאות המותרות. לכן, רוב ענייני העבירות החמורים זה במקומות של ים, בריכה, מים, לכן בדור המבול באו עליהם המים משום שחטאו מאוד בעריות, והגבירו מאוד את יסוד המים. לכן בא עליהם המבול.

אומר ר' צדוק הכהן מלובלין, שביציאת מצריים שתיקנו את עוון העריות, שנאמר עליהם שם **"גן נעול אחותי כלה גל נעול מעיין חתום"**. נאמר על הים **"הים**

אז עולים לו המדדים של הלחץ דם והסוכר וכו'... נמצא, שכל מערך חיי האדם תלוי בעבירותיו ומאיך במצוותיו.

לכן אצל פנחס **אומר החזקוני**, שכאשר בירך ה' אותו אמר לו **"הנני נותן לו את בריתי שלום"**, דהיינו, שלום בין היסודות, וממילא אין מיתה. וכשהאדם חוטא אין איזון, לפיכך בזמן בית המקדש, כאשר היה האדם חוטא הוא היה מביא קרבן שתפקידו היה להחזיר חזרה למקומם את אותם היסודות. **והרעיון של הקרבן הוא**, להחזיר את היסודות, והקרבן היה קרב על המזבח והמזבח היה עשוי מאדמה ברובו - "ומן העפר אשר יהיה בקרקע המשכן". יסוד האש - "אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה", יסוד המים - ניסוך המים. רוח- והתוודה עליו את כל עוונותיו דיבור. ממילא כל היסודות עולים כליל על המזבח, וא"כ כל יסודותיו מתוקנים.

לאדם אלף סיבות לשמוח וסיבה אחת להיות עצוב הוא כמובן יהיה עצוב... כי זו נטיית גופו - האדמה שממנה נוצר. וכשהאדם עושה מצוות הוא מתדלק את גופו בדלק הנכון, והמערכת תעבוד, אך אם הוא יתדלק משהו אחר, כגון עבירות, אזי אוי לו ואבוי לו...

תרי"ג עצות

הבעל התניא מביא את הזהר הקדוש, ומגדיר את תרי"ג המצוות כתרי"ג עצות של התורה, וכשהאדם לא הולך לפי היסודות התקניים הוא מוציא את המערכת מכלל איזון. וכאשר מגביר האדם את יסוד האש, יסוד אחר יורד באופן טבעי. **אומר ר"ה ויטאל**, שכאשר עושה האדם עבירה הוא מוכרח להגביר את היסוד שמפעיל אותה, ואם זה עריות הוא אמור להגביר את יסוד המים, וממילא יסוד אחר יורד בדרגתו, וכן הלאה. אדם שכועס הוא מגביר את יסוד האש, או

עוד עשרה כירות. נמצא, שיסוד הכיור הוא יסוד המים, ממילא כח ההשפעה של הכיור הוא תיקון התאוות, כפי שביארנו.

לפי זה מדוקדק הפס' "ונתת שמה מים", דהיינו, שבכיור - האדם נותן את יסוד המים שלו ודרך זה הוא יתקן את יסוד המים. והדבר מדויק עוד בפס' "ירחצו מים ולא ימותו", מהו מים? אלא, שע"י הכיור אנו רוחצים את יסוד המים...

השולחן ערוך בס' רלא' מביא, שעיקר עיסוק האדם בחייו זה בדברי הרשות, אכילה, שתיה ושינה - וז"ל: כל מעשיך יהיו לשם שמים אפילו דברי רשות, אכילה. שתיה. הליכה. ישיבה. קימה. תשמיש. שיחה. וכל צרכי גופך, צריך שיהיו כולם לעבודת בוראך או לדבר הגורם עבודתו, שאפילו אם היה צמא או רעב, אם אכל ושתה להנאתו אינו משובח, אלא יתכוון שיאכל כפי חיותו לעבוד את בוראו. כלומר - אדם העושה

אומר הי'שמח משה', אדם שסומך את ידיו על הקרבן ומתוודה, עצם סמיכת ידיו בכל הכח על הקרבן הוא מכניס חלק מנפשו על הקרבן, ונפשו כביכול מוקרבת על המזבח, הוא יקבל את נפשו נקיה מכל רבב של חטא. וכך מצינו אצל יצחק [ע"פ הרמ"ע מפאנו], שגשמתו של יצחק נכנסה באיל, ואברהם אבינו הקריב את האיל עם נשמת יצחק הכלולה בו.

והנה בהתבוננות על המשכן **שהוא האדם השלם**. צריכים לשלוט אותם ד' היסודות, והדבר נרמז כדלהלן, **יסוד האש** שולט במזבח, במנורה, בלחם הפנים. **יסוד העפר** במזבח. **יסוד הרוח** מצד המשכן עצמו. ומביאה המשנה במנחות, שבין לחם הפנים היו נותנים מקלות כדי שהרוח תשלוט בו ויהיה חם כביום הלקחו. **יסוד המים מצד המשכן**, יש בכיור שעשה משה רבינו, והוא נשאר, ושלמה המלך הוסיף עליו

אחד מהדברים שאנו רגילים לעשות כל יום, הוא, **לאכול לחם**, אך קודם לכן נוטלים ידיים. והטעם לכך הוא, שכאשר מגיע האדם לאכול, יש מלחמה מי יקח את האוכל, ואם ישים האדם את ה' בתוכו, הכל ילך לכיוון הקודש, ואם לא... הכל הולך לסיטרא אחרא ומתחזק לו היצר הרע, וזהו שעת אכילה שעת מלחמה. ולכן, יש כמה תחנות עגינה, דברי תורה. מים אחרונים חובה. ברכת המזון בכוונה. ואולם **התחנה הראשונה** היא נטילת המים, שאם יטול האדם ידיו יהיה לו כח להתגבר על התאוות הקשורות ליסוד המים, לכן במים אחרונים בסוף הסעודה, אומרים לו לאדם, עצור. אל תמשיך-כשכבר אמר 'הב לך ונברך'.

מה בין שינה לשינה?!

ולא זו בלבד אלא, שהשינה יסודה מעפר, ומדוע נוטלים ידים בבוקר? **החתם סופר אומר**,

מעשיו לשם שמים, כל גופו הופך להיות לשם שמים.

הרבי מקוזניץ (עבודת ישראל פרשת שלח) אומר, שיש כוונה שניתן לכוונה לפני כל אכילה ופועלת ככוונה גדולה, אדם עומד מול אפרסק לדוגמא, הוא אומר לעצמו, הרי את התאוה לאפרסק ה' יתברך נתן לי, (ויש כאלו חולים ה' ירחם שאין להם תאוה לאוכל מחמת חוליים...) וזה נחשב כוונה ראויה לפני האכילה...

תחנה ראשונה נטילת ידיים

נאמר בספרי החסידות לגבי הפס' **"ונתת אותו בין אוהל מועד ובין המזבח"**, מדוע מיקומו הוא שם דווקא? אלא, שכאשר מגיע האדם לענייני התאוות והתענוגים, הוא יכול להביט במיקום הכיור, האם כוונתו היא לשם שמים כמו האולם, אזי מצויין... אולם אם לא כך הדברים - אזי תזבח...

נזקקים למראות כדי להרבות לומר, ששינת הפינוק של הבוקר היא יסוד המים, ולכן אותם המחמירים נוטלים ידיים מייד בקומם כדי לשבור את יסוד התאוות. ויש לחלק בין שינת עייפות לבין המשך ישיר לשינת ההתפנקות והעצלות...

נזקקים למראות כדי להרבות את היילודה בעם ישראל, אך כעת איננו צריכים אותם כי יצאנו ממצריים וסיימנו את תפקידנו... **לכן קח את המראות.** ממילא אומר ה', נתנה זו מעידה כאלף עדים שהיא נתנה נקיה וטהורה לשם שמים. ולפיכך, את האשה הסוטה בודקים עם המים מהכור, שאומרים לה, כעת המים יבדקו האם את טהורה ונקיה לשם שמים או שמא היו לך כוונות אחרות מאותם צדקניות... לכן נמצא הכיור בין האולם ולמזבת, הדא הוא דכתיב "ונתת שמה מים", "ירחצו מים ולא ימותו" - שם רוחצים את יסוד המים.

הרקנטי מביא על פרשת ויקרא, שכל אדם שהיה מגיע לבית המקדש להביא קרבן, הכהן היה מביט בפני המקריב, כי הכהן אמור לדעת מה המקריב מביא ולשם מה. **רבינו האר"י מבאר**, שהכהן היה מביט בפני המקריב וכך היה יודע היכן פגם אותו עוון

ששינה היא יסוד עפר. אך נראה לומר, ששינת הפינוק של הבוקר היא יסוד המים, ולכן אותם המחמירים נוטלים ידיים מייד בקומם כדי לשבור את יסוד התאוות. ויש לחלק בין שינת עייפות לבין המשך ישיר לשינת ההתפנקות והעצלות...

לכן... קח את המראות.

רש"י כותב, שלגבי אשה סוטה, לוקחים מים מן הכיור שבו היה מים של אותם נשים שהיו נקיות מתאוה, כי הנשים במצריים היה להם כוונה גרידא לשם שמים, לקיים את עם ישראל. לכן אומר ה', אני חפץ בכך שיקחו את המים מאותם מראות הצובאות של הנשים, **שהגיעו לנקיות מוחלטת.** והראיה היא, שהנשים אמנם יכלו להביא משהו אחר למשכן, ומדוע הביאו את המראות ולא את התכשיטים שעליהם? אלא, שבאות הנשים למשה רבינו ואמרות לו, עד עתה היינו

הטלה, אמרו נלך ונשאל את הכהן הגדול. בסופו של דבר נכרתו שתי ידיו כי עבד בבית המקדש עם הקרבנות כשעטה על ידיו כפפות, לכן צריך הכהן לרחוץ את עצמו מנגיעה.

אחד מהניסים שהיו במקדש היה, שלא הפילה אשה מריח בשר הקודש, אך מאידך גיסא צריך שגם הכהן לא יפיל מריח בשר הקודש, דהיינו - שלא יעבוד בצורה כביכול שהוא מקבל משהו מעבודתו.

והנה יש עניין ליטול ידים קודם התפילה, משום שאדם יכול להגיע לתפילה בבחינת הוצאת מזומן מכספומט, ולא בבחינת ביטול אליו יתברך, ולא בבחינת כל הקובע מקום לתפילתו אלוקי אברהם בעזרו, דהיינו, שהוא שם את המקום-הוא הקב"ה בתפילתו למול עיניו, זוהי הגישה בתפילה...! א"כ, עניין נטילת הידיים קודם התפילה הוא נקיון מנגיעות.

באדם, והיאך יפעל בו התיקון של אותו הקרבן. אולם, יש רובד נוסף, שהרי יש קרבן שנשים מביאות וכיצד יביט בפניהן? **אלא אומר הרקנטי,** שהיה הכהן לוקח אותה ליד הכיור-ליד המראות הצובאות, ומביט בכיור בדמות האשה, ושם לא היה חשש כי הכיור היה נקי מנגיעות ולא תתכן תקלה על ידו... נמצא, שנקיות הנשים הגיעה לדרגה שהכיור היה מסוגל גם לנקות אנשים אחרים... כך שכל מה שקשור ליסוד המים, הם גורמים לו לניקיון טהור ומצוחצח...

בעל המי שילוח' מביא, שמצינו לגבי עגלה ערופה "ורחצו זקני העיר את ידיהם... ידינו לא שפכו את הדם הזה". א"כ, הרחיצה משמעה נקיות מנגיעה. והנה, הכהנים באים לעבוד בבית המקדש ויתכן שתהיה להם נגיעה כלשהיא, כאותו מעשה במלך והמלכה שהתווכחו איזהו בשר יותר טעים וערב לחיך, האם של הגדי או שמא של

הוויכוח בין יעקב לעשיו

נפש עייפה", שמי שאינו רוחץ הוא נקרא "עייף", ומי שרוחץ עצמו בדרך כלל הוא מתעורר. לפי זה, העייף המוזכר כאן הכוונה, שלא רצה עשיו לרוחץ ידיו, שרצה להישאר בנגיעותיו ולא רצה להיטהר. אמר לו יעקב, א"כ, אל תגע באוכל, ופתח עשיו את פיו ויעקב הלעיטו יחד עם כמה חתיכות לחם...

אומר הפנים יפות, שכאשר ראה יעקב כן, אמר לעשיו תן לי את הבכורה, ואתן לך לאכול, תמה עשיו - מה זה בכור? אמר לו יעקב, בכור הולך לעבוד בבית המקדש והוא מייד רוחץ ידיו קודם עבודתו. שמע זאת עשיו ומכר לו את הבכורה... כי נטילת ידים לא קשורה אליו כלל...

לא מתחשק לאכול לחם...

אמר הרבי מרוז'ין, שהחסידים היו נוהגים לאכול בשר רק בסעודה שיש בה לחם, כיון

כאשר אברהם אבינו נפטר לבית עולמו, עשה יעקב תבשיל עדשים, הדא הוא דכתיב "ויזד יעקב נזיד ויבא עשיו מן השדה והוא עייף", ואמר "הלעיטני נא מן האדום האדום הזה". ולכאורה, מהי צורת הבקשה הזו? אלא - **אומר הפנים יפות**, שהיה כאן וויכוח עצום בין יעקב לעשיו, שעשיו רצה לאכול והיה מאוד רעב, אומר לו יעקב, השו"ע אומר, שאם אדם בא לחבירו ורוצה לאכול ללא נטילת ידיים, אסור להביא לו לחם מפני "לפני עוור לא תתן מכשול".

מי נקרא עייף?!

אמר עשיו, אני לא נוטל ידיים, והדבר נרמז בפס' "ויבא עשיו מן השדה והוא עייף" אומרת הגמ' ביומא עז', יש חמשה עינויים ביום הכיפורים, אחד מהם הוא איסור רחיצה, שנאמר "כמים קרים על

המדבר נהגו בהיפך דרכן של הנשים הרגילות, להביט במראות אין ספור פעמים, שהרי לא ראי זה כראי זה...

ונחתום, שלכיר אין מידות כמו שאר הכלים, כיון שהוא היה עשוי ממראות, והכל תלוי בנשים שהביאום. ואותם הנשים הצדקניות הכינו את הכיור כביכול, ובא הכיור לתקן את ענין התאוות של העריות... ואילו משה רבינו, לא הבין את כל העניין של המראות, כיצד הכיור יכול לבוא ממראות אלו... עד שהשם יתברך העיד לו על הנקיות של הנשים.

לפי זה שומה עלינו להכניס בכל מאכל ומאכל את שמו יתברך, ע"י הכוונה שה' הוא זה שנותן לנו את התאוה למאכל זה, כפי שביארנו לעיל ותבא עלינו ברכת טוב. יסייענו ה' יתברך על דבר כבוד שמו, שנזכה להתקדש ולהיטהר, ולזכות במהרה לביאת משיח צדקנו במהרה בימינו. אמן.

שעיקר התאוה היא באכילת בשר, והאדם אומר לעצמו, אני מעוניין בבשר בלבד בשר נקי... והיצר הרע מרוויח כאן אכילה ללא נטילת ידיים לפני כן - "הלעיטני נא מן האדום האדום הזה..."

לכן, דרך העולם-דרך היצר, שכאשר מגיע האדם לסעודות מצווה לפתע אין לו חשק לאכול לחם... אך כשמגיע למסעדה כלשהיא, הוא טועם מכל סוגי הלחמים... ובעצם הוא הפסיד את נטילת הידיים שבכוחה לנקות את תאוות יסוד המים.

אם כך, מיקומו של הכיור היה **בין האולם למזבח**, משום שאומרים לו לאדם הרעב, האם אכילתך היא לאוהל מועד, לשם שמים, אזי ברוך הבא... אך אם לא, תזבח אותה. משום הכי, הכיור בא ממראות הצובאות הנקיות מנגיעות, והראיה, שמייד בסיום שימושם החזירום למשה. ונשות